

CĂLĂUZA REDINȚEI

Publicație lunară

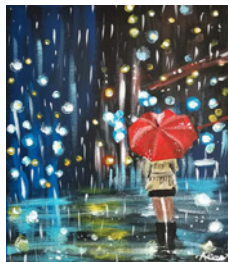
Februarie (Făurar)
nr. 2 (74) / 2023

Publicație de gândire, atitudine și spiritualitate ortodoxă
editată de Parohia „Sf. Vasile Tătărași” Iași, ROMÂNIA

Apare cu binecuvântarea Înaltpresfințitului Teofan, Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

Rugăciunea reprezintă încrederea în Dumnezeu

Citiți în pagina 1

Chiar atunci, îmi căzu în
palmă un Fulg

Citiți în pagina 4

Să ne îndrăgostim de
Hristos!

Citiți în pagina 5

Sfântul Mare Mucenic
Teodor Tiron

Citiți în pagina 15

*B*iserica purtând hramul „Sfântul Vasile cel Mare” se află în cartierul Tătărași din municipiul Iași, pe strada Vasile Lupu, nr. 38. Numele acestui cartier, odinioară sat la marginea de răsărit a Iașilor, s-a adăugat la numele bisericii pentru a o deosebi de alte biserici ieșene cu hramul „Sf. Vasile cel Mare”, ca de pildă cea din cartierul Nicolina. Imobilul bisericii este construit pe un teren situat la marginea de sud-vest a colinei Tătărașilor, delimitat la nord și la vest de străzile Vasile Lupu și Delfini, iar la est și la sud de proprietăți particulare.

Biserica a fost construită din piatră de Repedea și din cărămidă, dar, din păcate, nu are obișnuita pisanie, care să-i ateste vechimea și numele ctitorilor. Dintr-o însemnare făcută la anul 7268 (1760), pe Evanghelia Nifon, păstrată în patrimoniul bisericii, aflăm că „Evanghelia a fost donată bisericii Sf. Ierarh Vasile din Iași de către preotul Ioniță”. De aici concludem că biserica este atestată documentar în sec. al 18-lea. Scurta monografie consemnată în Registrul inventar din anul 1967, evocă „o legendă a locului” care vorbește despre breasla pescarilor, care ar fi ctitorit biserica pe la anul 1709, din inițiativa soților Vasile și Elena Șelaru.

*D*ragi enoriași, vă așteptăm în continuare să ne împărtășiți opiniile, sugestiile, articolele sau chiar micile întâmplări din viața dumneavoastră și în acest an, în scopul menținerii unei legături cât mai strânse între enoriașii parohiei noastre.

„Când Dumnezeu te are drag
Și te ia în paza milei sfinte
Ca arme de-a lupta înainte
Nu-ți dă nici bătă nici toiaș
Îți dă pricepere și minte.”

Colectivul de redacție

Rugăciunea reprezintă încrederea în Dumnezeu

Prin voia Domnului Iisus Hristos, încep aceste rânduri, dorindu-vă ca anul care a început să fie ca o nouă treaptă pe calea urcușului duhovnicesc, cale pe care, odată ce am pornit, să căutăm să o urmăm fără șovăială, indiferent de furtunile ce pot lovi în sufletele noastre slăbite de patimi și bântuite de numeroase ispite. Dacă în numărul de început de an am pus accent pe faptul că timpul pe care (uneori cu bună știință) îl irosim, punând nevoile trupești de zi cu zi mai presus de dorința lăuntrică a sufletului de alipire de Cel care l-a creat, de această dată voi încerca să aduc în prim-plan nevoia de comunicare spirituală, ca urmare a lipsei de încredere față de pronia lui Dumnezeu. Părintele Iulian, citând din cugetările sfinților părinți, ne spunea că scopul diavolului este să ne determine să credem că el nu există, tocmai pentru a atribui toate câte ni se întâmplă, bune sau rele, oricărei forțe din univers, dar mai puțin lui. Nu cred că există om care să nu aibă (să fi avut) diverse patimi sau obiceiuri „mai puțin sănătoase”, pe care să le poarte în suflet ani la rând, uneori fără să-și dea seama că ceea ce îl ține legat în neputințe nu este altceva decât un duh necurat. Nu știu dacă ați observat, dar atunci când necuratul se află în inimă, trupește, simțim ceva ca o greutate care nu poate fi explicată în cuvinte, iar sufletul simte că ceva îl constrânge și nu îi dă liniște. Atunci avem senzația că nimic nu ne este pe plac, că totul ne irită. Ajungem (fără să ne dăm seama) să resimțim repulsie față de orice faptă bună. Adesea, interpretăm greșit orice cuvânt și orice gest al celor de lângă noi, văzând în ele porniri împotriva noastră, ceea ce ne induce o stare de „alertă” și ne determină să ne „învelim” într-o „pătură de nesimțire”, alimentată de deznădejdea că nimic în viață nu mai are rost. Și trebuie să recunosc că, deși nu mi se întâmplă des, totuși, sunt zile când duhul cel rău mă necăjește și pe mine.

Am decis să expun acest subiect tocmai pentru că, nici bine anul nu a început, că am și auzit prea multe răutăți și am văzut mulți oameni cu mintea tulbure, căutând fiecare după putere să își găsească drumul în viață. Chiar recent am vorbit cu o persoană, spunându-i că ar fi cazul să lase toate grijile acestea deșarte în seama lui Dumnezeu, propunându-i totodată că atunci când are un moment de deznădejde să spună „Rugăciunea Domnească” sau măcar „Împărate ceresc...”, dar, asemenea

spuselor poetului Mihail Eminescu, el „mă privea cu ochi pustii și goi”. Ba, chiar mi-a spus că: „Ce să faci Dumnezeu, dacă eu nu îmi pot rezolva problemele? Ce, îmi plătește El factura la curent?”...și multe altele asemănătoare. Sfinții părinți au considerat că oamenii au căzut în necredință fiindcă s-au lipsit cu totul de duhul rugăciunii sau fiindcă nu se roagă sau nu s-au rugat niciodată. Tocmai de aceea, inima unora, asemenea celui despre care am scris în rândurile de mai sus, devine câmpul de luptă în care de cele mai multe ori este câștigător diavolul. Cred și sunt convins că oamenii care nu au încrederea (convingerea) că spusele Domnului Hristos: „Eu sunt Calea, Adevărul și Viața. Nimeni nu vine la Tatăl Meu decât prin Mine” (Ioan 14, 6) reprezintă porțița de scăpare din furtunile vieții, aceia nu se roagă și nici nu se vor ruga niciodată. De ce? Pentru că inimile lor, lipsite de puterea Duhului Sfânt, se calcificază și se usucă încetul cu încetul, mistuite de focul patimilor de tot felul, al necredinței și al nepăsării.

Așa cum v-am obișnuit, pentru argumentarea nevoii de a ne pune încrederea întotdeauna în pronia dumnezeiască, vă aduc o mică povestioară care exprimă destul de limpede ceea ce vreau să vă spun.

„Un om călătorea pe un drum de țară, împreună cu soția sa. Obosiți de atâta mers și văzând că îi prinde noaptea pe drum, cei doi călători au vrut să tragă la un han. Dar hangiul, om rău, a refuzat să-i primească, spunându-le că nu mai are camere libere. Nevasta omului s-a arătat nemulțumită.

– Ei, lasă, femeie – a încercat să o liniștească omul – lasă, că știe Dumnezeu ce e mai bine!

– Măi, omule – zise atunci femeia sa – da’ ce poate fi bine când – uite! – nu avem unde sta peste noapte?!

În sfârșit, au plecat mai departe și, spre bucuria lor, au întâlnit un țăran, om sărac, dar bun la suflet. Văzând că i-a prins noaptea pe drum, țăranul i-a primit cu drag în căsuța lui.

Dar, a doua zi dimineața, când au vrut să plece mai departe, țăranul le-a dat o veste uluitoare celor doi călători: peste noapte, hanul fusese atacat de hoți, care îi jefuiseră pe toți călătorii.

– Vezi, i-a mai spus omul femeii – trebuie să avem încredere în felul în care Dumnezeu le rânduieste pe toate. Ții minte ce ți-am spus aseară? Lasă, știe Dumnezeu ce e mai bine.”

Oare câte asemenea celor de mai sus nu (ni) se întâmplă în fiecare zi? Problema este că nu avem ochi duhovnicești pentru a vedea realitatea. Păi, dacă Creatorul universului poartă de grijă, cu înțelepciunea Sa proniatoare, firului de iarbă și

pasărilor cerului, oare nu va avea grijă și de noi? „Iar dacă iarba câmpului, care astăzi este și mâine se aruncă în cuptor, Dumnezeu astfel o îmbracă, oare nu cu mult mai mult pe voi, puțin credincioșilor?” (Matei 6, 30).

Sfântul Ioan de Kronstadt ne spune că: „Omul devine uneori din cale afară de supărăcios și de rău nu fiindcă e în firea lui să fie așa, ci fiindcă diavolul s-a străduit din răspuțeri să-l facă așa. Observați-vă pe voi înșivă, observați-i și pe alții atunci când devin irascibili și răi, când voi înșivă și ei ați fi fost în stare să faceți una cu pământul pe cineva care vă dușmănește în mod real sau numai vi s-a părut că o face. Comparați această stare cu liniștea care vă cuprinde și îi cuprinde și pe alții (uneori foarte repede, prin lucrarea îngerului păzitor), blândețea, bunătatea de caracter, care reapar la propria voastră persoană sau la alții, trecerea de la o anumită stare la contrariul ei.”.

Păi, când este prezent diavolul (în sufletul nostru), este de așteptat să simțim o permanentă apăsare sufletească. Dacă bunicii noștri mai aveau puterea de a birui răul cu binele, dacă aveau puterea de a zâmbi celui care le-a adus suferință (oameni răi erau și pe vremea lor), noi cei de astăzi, ignorând pe Dumnezeu, preferăm să ne găsim singuri rezolvarea problemelor, punându-ne nădejdea în forțele proprii, în puterea Universului sau în...„lăbuța de iepure”. Personal, cred că rugăciunea reprezintă încrederea în Dumnezeu, pentru că atunci când ești dispus să te rogi, o faci cu un scop și te rogi pentru că tu crezi cu adevărat că cel cu care vorbești te ascultă și dacă va considera că îți este de folos, va da curs rugăciunii tale.

Oricum, despre rugăciune și despre roadele ei se poate vorbi la nesfârșit, motiv pentru care nu voi mai continua „pledoaria” mea.

Închei aceste rânduri cu speranța că cei care vor citi gândurile mele vor înțelege că nimic nu este mai greu omului în viață decât atunci când sufletul său este departe de Domnul Hristos. De aceea, cei care au ajuns la concluzia că sunt neputincioși în fața greutăților vieții, ar trebui să ia aminte la cuvintele Mântuitorului: „Cele ce sunt cu neputință la oameni sunt cu putință la Dumnezeu.” (Luca 18, 27).

Să Îl rugăm pe Domnul Hristos să ne dea puterea să ne cercetăm sufletele, iar atunci când observăm că inima se tulbură și se umple de deznădejde, să ne aducem aminte că Domnul Hristos ne iubește necondiționat, iar când este vorba de puterea lui Dumnezeu să nu ne întrebăm: oare cum se întâmplă? Pentru că răspunsul este cel din povestirea de mai sus: „Lasă (grijile), că știe Dumnezeu ce e mai bine”.

Har și bucurie!

Eugen Antohi, Parohia „Sf. Vasile” Tătărași

Chiar atunci, îmi căzu în palmă un Fulg

Privesc pe geamul de la serviciu și Îi mulțumesc bunului Dumnezeu pentru că avionul prietenei mele a decolat și a aterizat cu bine, deși e o ceață așa de groasă, ce ține de mai bine de o săptămână!

Apoi, timp de câteva clipe, închid ușor ochii și continui să-I vorbesc:

- Doamne, de ce ai îngăduit această vreme? Suntem în mijlocul iernii și nu înțeleg de ce nu este zăpadă. Ce se întâmplă? Este vina noastră că în loc de fulgi strălucitori, primim doar vapori de apă? De câteva zile, oamenii nu se mai recunosc de la distanță, șoferii circulă cu foarte mare atenție pentru a evita posibilele accidente, iar călătorii suferă din cauză că nu știu dacă vor ajunge la timp în locul în care se îndreaptă... Of, numai Tu știi, Doamne, ce e în sufletele lor! Eu nu pot decât să Te rog să ai grijă de fiecare, așa cum ai binecuvântat și călătoria prietenei mele!

Deschid ochii, privesc din nou pe geam și cad pe gânduri:

- Iartă-mă, Doamne! Realizez cât de nemulțumiți suntem mereu! Vara prea călduroasă ne topește inimile, iarna geroasă ne îngheață voința, ploaia abundentă ne inundă sufletele, vântul puternic ne zburlește conștiința, gheața și poleiul ne derapează dragostea, iar acum ni se încețoșează mintea și nu mai vedem voia Ta. Ce blând ești cu noi! Ni le dai pe toate când avem cea mai mare nevoie de ele, pentru a înțelege încă o dată și încă o dată cât de mult ne iubești!

Încep să zâmbesc recunoscătoare și plină de bucurie adevărată. Îl simt pe Dumnezeu aproape și ies afară pentru a simți și mai intens această emoție.

Mă ascund într-un colț unde să nu mă vadă nimeni și mă joc cu ceața. O iau în mâini și mă uit cu atenție la ea. Dar...nu o văd. O zăresc în depărtare, dar în propria palmă nu o găsesc. A dispărut oare? Sau, de fapt, e acolo, dar e prea aproape ca s-o pot privi în ochi?

- Doamne, Te rog, vino să-mi explici ce se întâmplă cu vremea. Și...ce va fi cu noi? De ce mă tot îndoiesc? De ce tot cad? E tot din cauza ceții?

Aștept puțin nedumerită, cu o ușoară tristețe în suflet, apoi aud o șoaptă:

- Mă bucur că ai înțeles, în sfârșit, că EU nu pot veni, pentru că SUNT DEJA AICI.

...chiar atunci, îmi căzu în palmă un Fulg. ❄️

Ioana Sanciu, Parohia „Sf. Vasile” Tătărași

Ilustrație realizată de Ioana-Adina Manole

Să ne îndrăgostim de Hristos!

*D*ragi prieteni, iată că, prin milostivirea marelui Dumnezeu, am ajuns cu bine și în a doua lună a anului, luna lui făurar sau luna lupilor, cum mai este cunoscută popular luna februarie, perioadă ce ne apropie cu pași mici, dar siguri, de Sfântul și Marele Post al Învierii Domnului. Dar, pentru unii, este și o perioadă în care se celebrează iubirea, mulți dintre frații noștri creștini sărbătorind persoana iubită, cheltuind bani pe inimioare, cadouri scumpe fără valoare spirituală și mai știu eu ce alte lucruri, totul în numele unor sărbători păgâne împrumutate din alte țări, ce nu au nicio legătură cu credința și iubirea din care Dumnezeu ne-a creat pe noi, pentru că din iubire am fost plămădiți, ca tot așa să oferim și noi la rândul nostru.

Dar, vă întreb, cum putem să iubim, când nu suntem bine cu noi înșine? Cum putem iubi, într-o lume în care se pune mare accent pe iubirea de sine, uneori dusă la cote paroxistice și pe validarea noastră ca oameni în fața celorlalți? Desigur, întrebări la care niciodată nu găsim răspuns sau la care răspundem fiind lipsiți de sinceritate.

E trist că nu mai știm să iubim, cu toate că, deși susținem cu emfază că iubim

biserica, dar nu mergem la ea duminica și în zilele de sărbătoare, susținem că iubim pe Hristos, dar nu împlinim deloc învățăturile Sale și, de asemenea, susținem că iubim pe ceilalți, dar când vedem un sărac nu îl miluim, ci căutăm mai tare să îl luăm în răs, totul spre amuzamentul nostru și spre deliciul celor cu care suntem. Însă, e și o veste bună în asta și aceea că încă nu e timpul pierdut, dragii mei. Încă mai există speranță, încă ne mai putem schimba, fiindcă prin mila Tatălui Ceresc, care ne mai îngăduie încă o zi din viață, deși nu merităm, noi, practic, conștient sau inconștient, mai primim încă o șansă de la El, pentru a face lucrurile cum trebuie și pentru a preschimba starea noastră de firi căzute în bucurie și iubire. Știu că e greu, că nu o să ne iasă din prima, dar cu nădejde, cu smerenie, rugăciune și asumarea greșelilor, cu hotărârea expresă de a nu le mai repeta, ne putem apropia de Hristos și putem reînvăța să ne „îndrăgostim” de Mântuitorul, deoarece iubirea sinceră și smerită poate muta munții din loc, poate deschide uși ale inimii ce stau închise și ne poate reda optimismul și bucuria de a trăi, că, așa cum bine știm, Dumnezeu este în toate și toate le-a creat din iubire pentru noi. Căci, așa cum spune și imnul iubirii „Dragostea îndelung rabdă, dragostea este binevoitoare, dragostea nu pizmuește, nu se laudă, nu se trufește [...] dragostea nu cade niciodată”, tot așa să încercăm și noi, prieteni, să reînvățăm să iubim, să dăruim, dar să și primim iubire, pentru că iubirea e ca o adiere de vânt, ea nu se vede, ci se simte.

Închei aceste rânduri cu credința că în lume mai există încă iubire, dar dacă o ținem doar pentru noi și nu o lăsăm să iasă la suprafață, nu ne vom putea niciodată vindeca inimile și vom fi departe de Creator.

Gânduri de bine și de pace!

Gabriel Luca, Parohia „Sf. Vasile” Tătărași

Lăsați-vă în voia lui Dumnezeu, El nu vă va dezamăgi...

*S*r fi greu să trăim pe pământ dacă n-ar exista nimeni care să ne ajute să răzvim în viață... Dar, deasupra noastră este Însuși Dumnezeu Atotțiitorul, Iubirea Însăși...

De ce să ne temem și să ne întristăm, pentru ce să ne ferim de greutățile vieții? Să presupunem și să pricepem...

Cu cât e mai complicat și mai greu să trăim, cu atât mai puțin trebuie să facem aceste lucruri... Lăsați-vă în voia lui Dumnezeu și Dumnezeu nu vă va dezamăgi. Lăsați-vă nu cu cuvintele, ci cu faptele...

De aceea a devenit viața grea, pentru că oamenii o încurcă cu deșteptăciunea lor. În loc să se îndrepte spre ajutorul lui Dumnezeu, au început să se adreseze rațiunii lor și se încred în ea. Nu vă temeți nici de necazuri, nici de suferințe, nici de toate ispitele: toate acestea înseamnă cercetarea lui Dumnezeu, care este spre folosul vostru.

Înainte de sfârșitul vostru, mulțumiți-I lui Dumnezeu nu pentru bucurii și fericire, ci pentru necazuri și suferințe. Cu cât sunt mai multe în viața voastră, cu atât veți muri mai ușor și sufletul se va ridica la Dumnezeu.

Sursa: „Patericul de la Optina”, traducere de Cristea Florentina, Editura Egumenița, Galați, 2012, p. 413

Trupul se va pierde în pământ, dar sufletul rămâne responsabil pentru tot ce facem

Unui tânăr i-aș spune că viața aceasta a noastră, pământească, nu se termină aici... Aici, pe pământ, putem umbla cu înșelătorii, cu minciuni, unii ne cred, alții nu ne cred, dar e o viață mai ușuratică, se poate duce, dar după ce murim...

Unii care sunt contemporani cu noi mor împreună cu noi cu această convingere, că viața viitoare nu există. Murim și am terminat cu viața... Or, nu e așa. Viața în care vom intra după moartea noastră trupească este o viață foarte conștientă și o viață în care este ținută această evidență a noastră cu foarte multă strictețe și precizie.

În fiecare clipă din viața viitoare este reprodusă viața noastră de aici. Și se știe înaintea lui Dumnezeu, dincolo, tot ce facem. Tot ce gândim în viața aceasta, se simte dincolo. Și vom da seama pentru tot ce facem aici. Așa încât, aș spune că viața de dincolo, pentru care trăim, este o viață atotștiutoare și nu ne putem permite aici orice... Și tot ceea ce facem aici are corespondent dincolo și o avem cu noi, această viață...

Trupul îl mănâncă guzganii și șobolanii în pământ, dar sufletul rămâne responsabil de tot ce facem aici.

Sursa: „Părintele Sofian Duhovnicul”, Editura Bizantină, București, 2012, p. 195

Sfânta Cruce biruie demonii și vrăjitoriiile

Unii bărbat iubitor de Hristos, din Babilonul Egiptului, fiind dintre cei în cinste, cu puțini ani în urmă, i s-a încredințat de către stăpânire grija închisorii, purtându-se bine și compătitor cu cei închiși în ea. Numele acestuia nu e nevoie să îl spunem, căci este încă în viață. Acest om ne-a povestit nouă cu cele mai înfricoșătoare jurăminte:

„Într-o zi, după ce unii fermecători au fost închiși la mine, intram adeseori să îi anchetez separat, cum este obiceiul celor cărora li s-a încredințat o astfel de treabă, luând în scris declarațiile lor și cuvintele lor, ca să aducem stăpânirii cele referitoare la ei. Unul dintre ei, care era mai bătrân, când a văzut discernământul meu, că mă purtam față de ei cu iubire de oameni și că aveam sentimente de compătimire față de toți cei de acolo, luându-mă deoparte, îmi zice în limba thebaică: «Te jur pe tine pe Dumnezeu, Cel Care ne-a predat pe noi în mâinile tale, niciodată să nu stai la ancheta noastră, a celor patru fermecători, fără să te împărtășești mai întâi și să porți crucea la gât. Căci tovarășii mei sunt oameni răi și vor să-ți facă rău. Dar dacă vei face cum îți voi spune eu, nici aceștia, nici vreun alt om nu îți va putea face rău».

Dacă demonii și fermecătorii mărturisesc acestea, este limpede că mai nelegiuți decât aceștia sunt cei care nu mărturisesc Sfântul Trup al lui Hristos și care hulesc în fiecare clipă Crucea Lui și pentru Crucea Lui ne pedepsesc pe noi. La cine mă refer? La vrăjmașii Crucii (acești „vrăjmași ai Crucii” sunt arabii, care persecutau creștinii la acea vreme) al căror sfârșit este pierzania (Cf. Filip. 3, 18-19), potrivit cu ceea ce spune Dumnezeu prin gura lui Pavel Apostolul.

Sursa: Sfântul Anastasie Sinaitul – „Povestiri duhovnicești”, traducere din limba greacă veche de Laura Enache, Editura Doxologia, 2016, pp. 106-107

Ce este rugăciunea?

Spune-I lui Dumnezeu când ți-e foame, când ți-e sete, spune-I lui Dumnezeu că te duci la Rădăuți, spune-I lui Dumnezeu ceva pe drum, arată-I lui Dumnezeu ce frumoase sunt florile.

Vorbește cu Dumnezeu de toate.

„Doamne, ce să fac?”. Tot ai în minte lucrurile astea, par copilărești, dar conversația aceasta cu Dumnezeu se preface în rugăciune. Pentru că ce este rugăciunea? Este o continuă comunicare a omului cu Dumnezeu. Gândiți-vă ce spunea Sfântul Apostol Pavel în epistola către Tesaloniceni: „Rugați-vă neîncetat!”.

Cum putea el să se roage neîncetat când era un om foarte activ? Atâtea biserici a făcut, atâtea epistole a dictat, atâtea lucruri avea de făcut. Nu putea să stea în genunchi neîncetat. La asta s-a gândit: să ai întotdeauna în inima ta sentimentul prezenței lui Dumnezeu. De fapt, Sfinții Părinți așa definesc rugăciunea: rugăciunea este sentimentul prezenței lui Dumnezeu. Rugăciunea nu este doar atunci când citești din carte. Trebuie spus tinerilor lucrul acesta. Nu este doar când te rogi dimineața și, gata, am terminat. Sau zici: „ah, nu mi-am sfârșit rugăciunile!”. Rugăciunea nu se sfârșește niciodată. Vorbește cu Dumnezeu copilărește, că noi suntem copiii lui Dumnezeu.

Și vorba asta copilărească: „Dacă ai prezența lui Dumnezeu în tine, atunci ești într-o stare de rugăciune. Omul devine o rugăciune.” îți aduce sentimentul prezenței intime a lui Dumnezeu în inima ta. Omul are o stare de rugăciune, nu momente de rugăciune, momente când se roagă și momente când nu se roagă.

Ar fi groaznic. Trebuie să avem tot timpul simțirea lui Dumnezeu. Când spui: „Doamne!”, să fii sigur că Dumnezeu Se întoarce cu fața la tine și așteaptă să-I spui ceva. Când ești ocupat, fii atent la lucrul pe care-l faci. Când ai conversații, gândește-te la ce spui. Dar, dacă ai timp, puțin, 2-3-4 minute sau chiar într-o conversație cu oamenii, poți să spui: „Doamne, Iisuse Hristoase, uită-Te la noi, ajută-ne!” sau: „Binecuvântează-i pe oamenii aceștia!”.

Autor: Arhimandrit Roman Braga

Sursa: www.produsemanastiresti.ro

Strofe pentru suflet

Maica durerilor

E fum de lumânări pe zugrăveală?...
Un întuneric greu cernit-a zarea.
Când iconaru-n sfânta lui sfială,
Temutu-s-a să-ți vadă-ndurerarea.

La cruce stai. Pe haina cenușie
Mâini albe, mult prea albe, se-
mpreună.
În tine doar durerea mai e vie,
Căci lacrimi nu mai ai, să plângi,
Preabună.

În bezna mută fața ta-i lumină;
Pe ea nu-i scris doar chinul unei mume;
E toată răstignirea Lui deplină.
E toată suferința fără nume.

Că le-ai purtat în Fiul tău pe toate
Și-i Crucea Lui în ochii tăi răsfrântă.
Așa a vrut să zugrăvească, poate,
Un iconar, făptura ta preasfântă.

Și ca să bei și tu întreg paharul,
Pe frunte, peste lungă ta maramă,
În loc de spini, cu raze iconarul
A scris în răni durerea ta de mamă.

*Autor: Zorica Lațcu – „Poezii”, ediția a II-a,
Editura Sophia, București, 2008*

Voi curge spre oceanul de credință

Cum nu m-am rătăcit în vise,
În noaptea care a trecut,
Cum Tu îmi înflorești viața
Cu-al mamei mele scump sărut,

Cum Tu, sub pleoape-mi aduci soare,
Fântâni de rod în trupu-mi mic,
Cum îngerii trimiși de Tine
Mă poartă-n zborul lor voinic,

Cum aripi îmi pui pentru fapte,
În bucuria de-a fi bine,
Cum Tu îmi mângâi orice rană
Și inima îmi porți spre Tine,

Cum Tu îmi dai lumina cărții
Și hărnicie întru toate,
Îți mulțumesc, mă rog la Tine
Pentru iertare de păcate.

Mă rog s-aduci lumina sfântă,
Chiar și în suflete nedemne,
Întoarcerea lor către Tine
Va desena în ceruri semne.

O, iartă-mă că-Ți cer prea multe
Și nu destul m-am ostenit
Să-Ți fac pe plac, o, Ție, Doamne,
De unde sunt, spre infinit.

Biserica și școala, și părinții,
Izvor vor pune-n trupul meu
Și spre oceanul de credință
Voi curge doar la sânul Tău!

Autor: Marin Moscu

Credința pentru copiii de toate vârstele

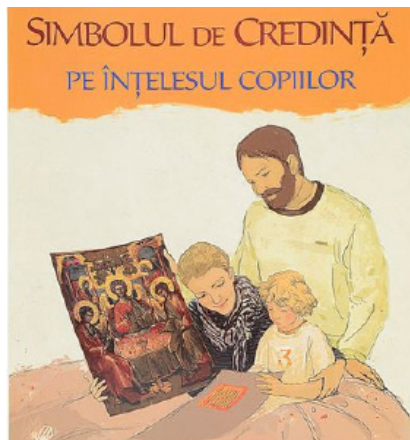
Salcia plângătoare

A fost fost odată un copac mândru, care își înălța cu trufie ramurile spre cer. După ce Pilat chemă pe Iisus la judecată și-L ascultă, fără să-I găsească vină, el Îl dădu pe mâna ostașilor, care Îl schingiuiră. Oștenii se duseră în grădină ca să-și caute nuiele și numaidecât își puseră ochii pe ramurile zvelte ale sălciei, care stătea în mijlocul grădinii și din care rupseră o mulțime.

Salcia nu bănuia la ce aveau să slujească ramurile sale. Dar văzu îndată cum Iisus fu adus acolo. Oștenii cruzi Îi smulseră haina, Îl legară de un copac și-L loviră cu nuielele până ce țâșni sângele.

Iisus îndură toate chinurile fără ca din gura Lui să iasă o vorbă de jelire. Dar salcia fu cuprinsă de o durere adâncă, îi era rușine că-și oferise ramurile pentru un lucru atât de rău și nu mai îndrăznea să-și întindă ramurile către cerul albastru; jelind, ea își aplecă frunzele și ramurile la pământ.

Oamenii începură de atunci să planteze salcia pe morminte. Și așa se făcu, dintr-o mândrețe de copac, salcia aplecată și plângătoare.

Bogații și săracii

Cu mult, cu sute de ani în urmă, a trăit un rege puternic și înțelept. Într-o zi, plimbându-se prin curtea palatului său, a auzit, dincolo de ziduri, pe cineva care plângea. A dat imediat poruncă să fie deschise porțile și a ieșit să vadă ce se întâmplase. Nu-și putea crede ochilor... Dacă în palatul său toți oamenii erau mulțumiți și aveau de toate, acum vedea însă că la porți erau adunați nevoiași, ce întindeau mâna pentru o bucată de pâine. Chiar lângă zid, era un copil ce plângea. Când regele l-a întrebat ce i s-a întâmplat, copilul i-a răspuns că părinții săi sunt bolnavi și el nu are bani nici de hrană și nici de doctorii. În timpul acesta, în jurul regelui s-a strâns o mulțime de oameni nevoiași, unul mai amărât decât celălalt,

fiecare încercând să-și spună păsul. Mâniat de această situație pe care sfetnicii i-o ascuseseră, regele s-a întors în palat și i-a chemat pe toți bogătașii la el. Când aceștia s-au adunat în sala tronului, le-a spus:

– Voi sunteți cei mai bogați oameni din regatul meu. Aveți atâta avere, încât ați putea să vă construiți fiecare câte o casă numai din aur. Dar dacă v-ați uita și în jurul vostru, ați vedea că sunt oameni care mor de foame, care o duc rău, fiindcă voi nu vă îngrijiți de treburile cetății. Afară este plin de oameni ce vor să muncească pentru o pâine, dar voi îi refuzați. Doar de voi înșivă depinde ca acești oameni să o ducă mai bine. Puteți să îi ajutați și vă poruncesc să o faceți!

După câteva zile, regele a văzut că nimic nu se schimbase. Chemându-i iarăși la el pe cei mai bogați dintre supușii săi, le-a spus:

– Văd că nu aveți suflet! Cum de nu vă e milă de cei ce se luptă cu greutățile, zi de zi?! Dacă nu o faceți voi, atunci o s-o fac eu! Iată ce poruncesc: de azi înainte, pentru fiecare sărac mort de foame, în regatul meu, va fi omorât și un bogătaș! De mâine, ne vom întâlni în fiecare seară și, dacă aflu că, peste zi, un om a murit de foame la mine-n cetate, atunci sorții vor decide care dintre voi va fi executat. Pentru că voi înșivă vă faceți vinovați de moartea acelu om, căci l-ați fi putut ajuta, dar n-ați făcut-o. Ne vedem mâine seară!

Se spune că, de a doua zi, nimeni nu a mai murit de foame în regatul acela!

„Nu invidia gloria celui păcătos, căci nu știi care va fi sfârșitul lui. (...) Judecata este rară milă pentru cel ce n-a făcut milă.” (Sfânta Scriptură)

Sursa: Leon Magdan - „Cele mai frumoase Pilde și povestiri creștin-ortodoxe”, Editura Aramis

De mână cu îngerul meu păzitor, Te rog, Iisuse
Hristoase, Doamne, lasă-mă să Te țin de haină, ca Lumina
Ta plină de iubire să fie și asupra noastră mereu. Amin.

Sfântul Mare Mucenic Teodor Stratilat

Sfântul Teodor Stratilat a trăit pe vremea împăratului Liciniu (308-324), fiind cu neamul din cetatea Evhania (aproape de Evhaita, în Asia Mică). Și a fost în oaste stratilat, adică general, iar împăratul îi încredințase cârmuirea cetății Heracleea, din ținutul Pontului.

Sfântul întrecea pe mulți cu virtuțile sufletului, cu frumusețea trupului și cu puterea cuvântului și mulți căutau să-l aibă prieten. Până și împăratul Liciniu dorea să-l întâlnească. Auzind, însă, că acest dregător al său nu numai că s-a îndepărtat de cinstirea zeilor, dar se ostenea și cu propovăduirea credinței în Hristos și îndemna pe toți să se lepede de închinarea idolilor, împăratul a hotărât să-l cerceteze el însuși și, de nu se va întoarce, cu înfricoșătoare moarte să-l piardă.

Astfel, împăratul a venit în Heracleea și, la cererea Sfântului Teodor, i-a dat acestuia îngăduința să ia idolii de aur acasă la el, spre a-i cinsti după datină.

Dar, ducându-i acasă, Sfântul a sfărâmat idolii în bucăți și i-a împărțit săracilor. Iar după ce s-a făcut ziua, un sutaș a spus împăratului că a văzut capul de aur al zeiței Artemida – zeița care fusese dată în ajun Sfântului Teodor – și că acum era purtat de un sărac.

Și acesta, fiind întrebat, a mărturisit că de la Teodor Stratilat l-a primit. Și împăratul, auzind de o faptă ca aceasta, a rămas mut de mânie. Deci, poruncind slujitorilor, Sfântul a fost prins și adus înaintea sa.

Atunci, mărturisind el că toate cele spuse de sutaș sunt adevărate, a fost osândit la chinuri grele. Și a îndurat Sfântul Teodor, cu credință și cu vitejie, toate chinurile; și, pătimind, neîncetat propovăduia credința în Hristos.

În cele din urmă, a fost răstignit pe cruce, unde a pățimit o zi întreagă, încât păgânii credeau că va muri, dar noaptea un înger l-a tămăduit de răni și l-a făcut întreg sănătos. Această minune a adus pe mulți la credința creștină.

Deci, împăratul, văzând că nu poate să-l întoarcă la zadarnica cinstire a idolilor, a poruncit să i se taie capul. Și, astfel, s-a săvârșit Sfântul Teodor mucenicește în ziua de 8 februarie a anului 320.

Sursa: www.basilica.ro

Sfântul Mare Mucenic Teodor Tiron

Sfântul Teodor Tiron a trăit la sfârșitul secolului al III-lea și începutul secolului al IV-lea. El s-a născut în Siria și a fost ostaș de seamă în armata romană, în legiunea Tironilor, formată din ostași tineri (de aici și numele de Teodor Tiron ce-l poartă), sub conducerea generalului Vringa. La ceva timp după așezarea în Amasia, legiunea a primit ordin ca toți ostașii să aducă jertfă zeitei Cibela. Ritualul păgân era totodată și un mod prin care se verifica credința ostașilor, împărații voind să cunoască în ce măsură pătrunsese creștinismul în rândurile armatei. La o mare sărbătoare a păgânismului, legiunea s-a îndreptat spre templul din mijlocul cetății. Sfântul Tiron a mărturisit că este creștin în fața comandantului Vringa.

Acesta l-a sfătuit să renunțe la credința în Hristos și să jertfească idolilor. Pentru a lua o decizie, Sfântului i s-a dat un timp de gândire. În acea noapte, Sfântul Teodor a incendiat templul zeiței Cibele, a fost descoperit și dus înaintea guvernatorului Puplie. A rămas statornic în credință și de aceea a fost ars. După trecerea sa la Domnul, a fost cinstit din ce în ce mai mult, prin numeroasele minuni care au avut loc la mormântul lui și prin bisericile construite în numele lui.

Ilustra Evsevia, o credincioasă creștină din Evhaita, a cumpărat moaștele Sfântului și le-a dus în patria ei. În secolul al XII-lea, moaștele Sfântului Mare Mucenic Teodor Tiron au fost mutate din Evhaita la Brindisi, în Italia.

Sinaxarul amintește de o minune a Sfântului Teodor, petrecută în vremea împăratului Iulian Apostatul (361-363), când acesta, dorind să-i batjocorească pe creștini, a dat ordin guvernatorului orașului Constantinopol să stropească toate proviziile din piețele de alimente cu sângele jertfit idolilor, în prima săptămână a Postului Mare. Sfântul Teodor Tiron, apărându-i în vis Arhiepiscopului Eudoxie, i-a poruncit acestuia să-i anunțe pe creștini să nu cumpere nimeni nimic din piață, ci să mănânce grâu fiert cu miere (colivă). În amintirea acestei întâmplări minunate, Biserica Ortodoxă sărbătorește anual pe Sfântul Mare Mucenic Teodor Tiron, în prima sâmbătă a Postului Mare, cunoscută și sub numele de Sâmbăta Sfântului Teodor sau a colivelor.

Sursa: www.basilica.ro

Calendar creștin ortodox - Februarie 2023

- 1 M Înaintepăznuirea Întâmpinării Domnului; Sf. Mc. Trifon, Perpetua și Felicitas
- 2 J (†) **Întâmpinarea Domnului (Stratenia); Sf. Mc. Iordan și Gavriil**
- 3 V Sf. și Dreptul Simeon; Sf. Proorociță Ana
- 4 S Cuv. Isidor Pelusiotul; Sf. Sfințit Mc. Avramie
- 5 D Sf. Mc. Agata și Teodula

Duminica a XXXIII-a după Rusalii (a Vameșului și Fariseului); Ap. II Timotei III, 10-15; Ev. Luca XVIII, 10-14; glas 1, voscr. 1

- 6 L Sf. Vucol, Ep. Smirnei; Sf. Mc. Iulian, Fausat, Evilasie și Maxim; Cuv. Varsanufie cel Mare
- 7 M Sf. Partenie, Ep. Lampsacului; Cuv. Luca; Sf. 1003 Mc. din Nicomidia
- 8 M Sf. M. Mc. Teodor Stratilat; Sf. Prooroc Zaharia; Sf. Mc. surori Marta și Maria
- 9 J Sf. Mc. Nichifor; Sf. Sfințiți Mc. Marcel și Pangratie (Odovania Praznicului Întâmpinării Domnului)
- 10 V †) Sf. Sfințit Mc. Haralambie; Sf. Mc. Enata și Valentina
- 11 S Sf. Sfințit Mc. Vlasie, Ep. Sevastiei; Sf. Teodora împărăteasa
- 12 D Sf. Meletie, Arhiep. Antiohiei celei Mari; Sf. Antonie, Patr. Constantinopolului; Sf. Mc. Hristea

Duminica a XXXIV-a după Rusalii (a Întoarcerii Fiului Risipitor); Ap. I Corinteni VI, 12-20; Ev. Luca XV, 11-32; glas 2, voscr. 2

- 13 L Cuv. Martinian; Sf. Ap. și Mc. Acvila și soția sa Priscila
- 14 M Cuv. Auxențiu, Maron și Avraam; Sf. Filimon, Ep. Gazei
- 15 M Sf. Ap. Onisim; Sf. Mc. Maior; Cuv. Eusebiu
- 16 J Sf. Sfințit Mc. Pamfil; Sf. Mc. Valent, Pavel și Selec; Cuv. Flavian
- 17 V Sf. M. Mc. Teodor Tiron; Sf. Mariamna; Sf. Împărați Marcian și Pulheria
- 18 S Sf. Leon, Ep. Romei; Sf. Agapit, Ep. Sinadei (*Sămbăta morților - Moșii de iarnă*)
- 19 D Sf. Ap. Arhip, Filimon și soția sa, Apfia; Cuv. Mărt. Evghenie și Macarie

Duminica lăsutului sec de carne (a Înfricoșătoarei Judecăți); Ap. I Corinteni VIII, 8-13; IX, 1-2; Ev. Matei XXV, 31-46; glas 3, voscr. 3

- 20 L Sf. Leon, Ep. Cataniei; Sf. Agaton, Ep. Romei; Cuv. Visarion
- 21 M Cuv. Timotei; Sf. Eustatie, Ep. Antiohiei
- 22 M Aflarea moaștelor Sf. Mc. din Evghenia; Cuv. Atanasie, Talasie și Limneu
- 23 J † Sf. Mc. Policarp, Ep. Smirnei; Cuv. Gorgonia
- 24 V †) Întâia și a doua aflare a Capului Sf. Ioan Înaintemergătorul și Botezătorul Domnului
- 25 S Sf. Tarasie, Arhiep. Constantinopolului; Sf. Mc. Alexandru și Ipatie
- 26 D Sf. Porfirie, Arhiep. Gazei; Sf. Mc. Fotini; Sf. Teodor

Duminica Izgonirii lui Adam din Rai (a lăsutului sec de brânză) - Ap. Romani XIII, 11-14; XIV, 1-4; Ev. Matei VI, 14-21; glas 4, voscr. 4

- 27 L Cuv. Mărt. Procopie și Talaleu (*Începutul Postului Învierii Domnului*)
- 28 M † Sf. Cuv. Ioan Casian și Gherman, din Dobrogea; Sf. Cuv. Vasile Mărturisitorul

Program liturgic

Luni

08:00 - 16:00

Program administrativ (Birou)

Acatist și Cateheză terapeutică

18:30 - 19:30

Grup suport AA

Marți

11:00 – 15:00

Vizită / Consiliere pastorală

16:30 - 18:30

Cateheză terapeutică

18:30 - 19:30

Grup suport AA

Vineri

09:00 - 10:30 - Sf. Maslu

10:30 - Sf. Spovedanie

18:00 - 19:00

Grup de sprijin AL-ANON

Miercuri

11:00 - 17:00

Vizită / Consiliere pastorală

18:00 - 19:00

ACA (Adulții Copii ai Alcoolicilor)

Sâmbătă

08:00 - 12:00

În perioada 1 Noiembrie - 30 Aprilie

16:00 - 16:45 - Vecernia

16:45 - Sf. Spovedanie

În perioada 1 Mai - 31 Octombrie

18:00 - 18:45 - Vecernia

18:45 - Sf. Spovedanie

Joi

11:00 – 15:00

Vizită / Consiliere pastorală

16:30 - 18:30

Duminică

08:00 - 12:00

Utrenia, Sfânta Liturghie

Cuprins:

Pag.

Rugăciunea reprezintă încrederea în Dumnezeu	1
Chiar atunci, îmi căzu în palmă un Fulg	4
Să ne îndrăgostim de Hristos!	5
Lăsați-vă în voia lui Dumnezeu, El nu vă va dezamăgi!	7
Trupul se va pierde în pământ, dar sufletul rămâne responsabil pentru tot ce facem	8
Sfânta Cruce biruie demonii și vrăjitoriile	9
Ce este rugăciunea?	10
Strofe pentru suflet	11
Credința pentru copiii de toate vârstele	12
Sfântul Mare Mucenic Teodor Stratilat	14
Sfântul Mare Mucenic Teodor Tiron	15

Colectivul de redacție:

Președinte:

Pr. Iulian Negru

Tehnoredactarea:

Eugen Antohi

Corectare text:

Ioana Sanciu

Colaboratori:

Sorin Pavel

Oxana Cliucinicov

Gabriel Luca

Adresa redacției:

Parohia Sf. Ierarh Vasile, str. Vasile Lupu nr. 38, Iași

Cod poștal 700309 - ROMÂNIA

Pr. paroh Iulian Negru

Tel: 0744 / 267661; 0746 / 649218

Email: parohiasfvasile@gmail.com

Http: [//sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/](http://sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/)

Cont CEC - RO58CECEIS0136RON0122424